

וכו' תפתר בקדשים שחייב באחריותן כר"ש ע"כ. פירוש דלר"ש גורם לממון כממון דמי לענין ד' זה' כן נמי לענין חמץ נחשב ממונו שיעבור בבל יראה. ותמה הרי"ט אלגזי הא בחמץ נתרבה דבר הגורם לממון כממון דמי ולמה צריך הירושלמי לאוקמי כר"ש, אבל לפי זה ניחא כיון דהירושלמי מיירי רק על איסור לאו דבל יראה כמפורש, בזה דוקא לר"ש הסובר בכל התורה גורם לממון כממון דמי עובר, אבל לרבנן שזה חידוש דוקא בחמץ רק בלאו דבל ימצא עובר ולא בבל יראה וזה נכון ודוק.

וזה ניחא דוקא אם נגיד דבל יראה עובר אפילו לא נראה לעיניו אלא כל מה שברשותו גם כן הוא בכלל דבל יראה, אבל אם נאמר דכל יראה הוא דוקא מה שנראה בעיניו אי אפשר דין זה לר"ש רק ברואה בעיניו ובה דוקא בקיבל עליו אחריות חייב מטעם זה נחשב שלך מטעם גורם לממון ודוק בזה. וכן הוא בספר המצוות ל"ת ר' ר"א, דלענין לאו דבל ימצא כתב דגם בפקדון אבל בבל יראה לא כתוב דעובר בפקדון, עיי"ש ועיי"ן באבני נזר א"ח סי' שכ"ג בזה.

ובצל"ח בפסחים דף מ"ט יצא בחידוש גדול דמה דקי"ל דבר הגורם לממון כממון דמי זה רק לענין לעבור על בל יראה ובל ימצא, אבל לענין השוחט על החמץ לדין דנתחדש זה מלא ימצא אינו עובר, ודלא כבעל ש"א שתפס באופן פשוט שגם בשוחט על החמץ חייב.

משנה סוף חגיגה כיצד מעבירין על טהרת העזרה

במשנה חגיגה דף כ"ז ע"א: כיצד מעבירין על טהרת העזרה מטבילין את הכלים שהיו במקדש ואומרין להם הזהרו שלא תגעו בשלחן. זה במשנה שלנו, אבל בירושלמי סוף חגיגה השמיט את הבבא הזאת מהמשנה, הא דאומרין להם הזהרו שלא תגעו בשלחן וצ"ע למה.

והנה רש"י מפרש דמה דאמרו להן הזהרו שלא תגעו בשלחן, דאם יטמא השלחן לא יוכלו להטבילו, דכתיב בו "ונחת על השלחן לחם הפנים תמיד לפני ה'".

והגאון ר' יוסף שאול נתנון תמה, הא במנחות צ"ט ע"ב איפלגי חכמים ור' יוסי בסידור לחם הפנים, דחכמים ס"ל דאלו מושכין ואלו מניחין, וטפחו של זה בצד טפחו של זה, שנאמר "לפני תמיד", ור' יוסי אומר אפילו אלו נוטלין ואלו מניחין, ובגמ' ואפילו טילק את הישנה שחרית ואת החדשה ערבית אין בכך כלום, ומה אני מקיים לפני תמיד שלא ילין השלחן בלי לחם, ואם כן תמות לר' יוסי יכול להיות השלחן בלי לחם ואפשר להטבילו.

ועוד קשה יותר דאפילו אליבא דחכמים לפי הירושלמי יומא פרק א' הל' א': תמן תנינן אלו מושכין ואלו מניחין, וטפחו של זה בצד טפחו של זה שנאמר "לפני ה' תמיד", מתניתין ר' מאי, ואמר ר' יוחנן מודה ר' מאי שאם פרקו את הישנה בשחרית וסדרו את החדשה בין הערביים אף זו היתה תמיד. כלומר בדיעבד, ר' יוסי אומר אף אלו נוטלין ואלו מניחין אף זו היתה תמיד, כלומר אפילו לכתחילה, ואם כן גם לחכמים יש שהות להטביל השלחן כל היום, דהא בדיעבד מודים חכמים לר' מאי, ואם כן מתניתין דתנן אומרים להם הזהרו שלא תגעו בשלחן דאי אפשר להטבילו כמאן, לא כחכמים ולא כר' יוסי?

אבל אפשר לומר ולפרש המשנה באופן פשוט, על פי הירושלמי דאמרינן שם דאפילו לר' יוסי דיכול לסלק את הישנה שחרית ולסדר את החדשה ערבית, מכל מקום בעינן שימסור יום ללילה ולילה ליום, והכוונה דכשמסדר את הלחם החדש ערבית בעינן שימסור יום ללילה היינו שיסדר אותו בעוד יום, ואפילו ר' יוחנן מודה שם שבשעה שמסדר החדשה בעינן שימסור יום ללילה בעוד יום קצת ולא משתחשך, ושניהם למדו משיבת אהרן ובניו בימי המילואים. וכן ברש"ש במגילה כ"א ע"א, דהאי ערבית לר' יוסי אינו משתחשך, אלא לפנות היום, דהא כתיב "ביום השבת יערכנו".

ולפי זה ניחא דאי אפשר להטביל השלחן אפילו לר' יוסי, דרש"י מפרש שהיו מטבילים הכלים משום טומאת עם הארץ, והתוס' הגיגה כ"א ע"א, ובמנחות צ"ט, שכתבו דאע"ג דכל טומאות דרבנן לא בעינן ערב שמש, כמבואר בפרה פרק י"א ה': כל הטעון ביאת מים מדברי סופרים מטמא את הקודש וכו' אחר ביאתו במים מותר בכלן ולא בעינן הערב שמש, אבל טומאת עם הארץ אעפ"י שהוא מדרבנן בעינן ביאת שמש אחר טבילה, ואם כלי מקדש שטבלו אותן אחר הרגל מפני טומאת עם הארץ היו צריכין ערב שמש וכן השלחן, ועד שהעריב השמש הוי כשני לטומאה, רמב"ם פרק י' מאבות הטומאה, וכוונת הרמב"ם על טומאת עם הארץ, כן מפרש ב"ח נתן זכחים צ"ח. ואם כן להניח את לחם הפנים על השלחן טרם הערב שמש אינו יכול, דהא השלחן שהוא שני לטומאה יטמא את הלחם, ובסוטה כ"ט ע"ב דשני לטומאה מטמא בקודש דילפינן מן הבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל עיי"ש, וסידור לחם הפנים צריך להיות מבעוד יום קצת לר' יוסי, כמבואר בירושלמי.

וכל זה לשיטת רש"י, וגם לרמב"ם שכתב שכאן הוא משום טומאת עם הארץ. וצריכים הערב שמש, אבל הירושלמי הגיגה סוף המסכת מפרש טבילה כלים אחר הרגל משום ספק טומאת משקין, וחומר בקודש להצריך טבילה משום כך, אבל משום טומאת עם הארץ לא חיישינן, וטומאה דרבנן סתם לא בעינן הערב שמש ויכולים לטבול הכלים לר' יוסי וגם לחכמים לפי הירושלמי ודוק בכל זה.